

Γεωργίας Σιώ: Η αγάπη και η συγχώρεση είναι αρετές χωρίς τις οποίες δεν υπάρχει δικαιοσύνη

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Γεωργίας](#)

Στον Πατριαρχικό Καθεδρικό Ιερό Ναό της Αγίας Τριάδος στην Τιφλίδα, τελέσθηκε σήμερα Κυριακή μετά την Ύψωση κατά το παλαιό εορτολόγιο, 4 Οκτωβρίου 2026, Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος του Μακαριωτάτου Πατριάρχη Γεωργίας κ.κ. Σιώ Γ'.

Στο κήρυγμά του προς τους πιστούς ο Μακαριώτατος με αφορμή την ευαγγελική περικοπή και τον διάλογο του Πέτρου με τον Χριστό για το πόσες φορές πρέπει

κάποιος να συγχωρεί τον αδελφό του, ανέφερε ότι αυτό οι “εβδομήντα φορές που απαντά ο Ιησούς Χριστός, “σημαίνει ότι αν κάποιος μετανοήσει και ζητήσει συγχώρεση, πρέπει πάντα να τον συγχωρείς”.

Ο Μακαριώτατος σημείωσε πως για να εξηγήσει ο Χριστός το νόημα αυτού του λόγου, αναφέρθηκε στην παραβολή με τον άσπλαχνο δούλο που χρωστά δέκα χιλιάδες τάλαντα. Ο Μακαριώτατος σχολιάσε ότι “πρόκειται για ένα ποσό που συμβολίζει ένα ανυπολόγιστο χρέος· δεν υπήρχε τέτοιο ποσό σε ολόκληρο τον Ισραήλ. Αυτή είναι η υπερβολή που έχουμε εδώ. Με άλλα λόγια, ο υπηρέτης χρωστούσε ένα ανυπολόγιστο χρέος σε αυτόν τον βασιλιά”.

Ο Πατριάρχης Σιώ συνέχισε λέγοντας:

“Ο βασιλιάς τον λυπήθηκε, του άφησε το χρέος και τον άφησε να φύγει. Τότε αυτός ο υπηρέτης βγήκε έξω και συνάντησε έναν συνυπηρέτη που του χρωστούσε ένα χρέος· τον άρπαξε από το λαιμό, τον έπνιγε και απαιτούσε να πληρώσει. Και αυτός έπεσε στα γόνατα, ικετεύοντάς τον: «Δώσε μου λίγο ακόμα χρόνο, και θα σου τα ξεπληρώσω όλα»”.

Σχολιάζοντας την παραβολή ο Μακαριώτατος ανέφερε:

“Βλέπετε, η κατάσταση επαναλήφθηκε ακριβώς. Αυτός ο ανελέητος υπηρέτης βρισκόταν τώρα στη θέση του βασιλιά, αλλά σε αντίθεση με τον βασιλιά, δεν τον λυπήθηκε ούτε συγχώρεσε τον συνάδελφό του. Αντίθετα, όταν εκείνος ζήτησε έλεος, πήγε και τον έβαλε στη φυλακή.

Όταν ο βασιλιάς έμαθε γι’ αυτό, εξοργίστηκε και διέταξε τη σύλληψη αυτού του ανελέητου δούλου”.

Προσεγγίζοντας το νόημα της παραβολής ο Πατριάρχης κ.κ. Σιώ τόνισε:

“Συχνά μιλάμε για δικαιοσύνη. Κι εμείς αναρωτιόμαστε πόσες φορές πρέπει να συγχωρούμε τον πλησίον μας που έχει αμαρτήσει εναντίον μας, που μας έχει πληγώσει με κάποιον τρόπο, που είναι εχθρός μας, αλλά δεν θέτουμε την άλλη ερώτηση: πόσο καιρό πρέπει ο Θεός να με συγχωρεί; Έχω αμαρτήσει εναντίον του Θεού και του πλησίον μου επτά φορές; Πόσο καιρό πρέπει να ελπίζω στη συγχώρεση του Θεού;

Ζητάμε αδιάκοπα από τον Κύριο έλεος και συγχώρεση, όμως δεν συγχωρούμε τους πλησίον μας, και με αυτόν τον τρόπο θέτουμε τους εαυτούς μας σε μεγάλο κίνδυνο.

Ποιος είναι ο κίνδυνος, σύμφωνα με τη σημερινή παραβολή; Ο Θεός θα μας επιπλήξει για μια τέτοια συμπεριφορά και δεν θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας. Αυτός ο κίνδυνος γίνεται πραγματικότητα πολύ συχνά, τόσο στη δική μας ζωή όσο και σε ολόκληρο τον κόσμο. Οι άνθρωποι χάνουν τη χαρά τους, την ευτυχία και την ευημερία τους, όχι μόνο την πνευματική αλλά μερικές φορές ακόμη και τη βασική υλική ευημερία, ακριβώς επειδή συχνά γίνονται σαν εκείνον τον ανελέητο πιστωτή που δεν είχε οίκτο, συγχώρεση ή αγάπη.

Η αγάπη και η ικανότητα να συγχωρούμε είναι τέτοιες αρετές που, χωρίς αυτές, δεν υπάρχει δικαιοσύνη και δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει.

Ξεχνάμε, αγαπητοί αδελφοί και αδελφές, ότι κι εμείς έχουμε ένα τεράστιο χρέος· χρωστάμε στον Θεό, και ομοίως, στους πλησίον μας. Το ξεχνάμε αυτό και νομίζουμε ότι όλοι μας χρωστούν κάτι, ενώ εμείς δεν χρωστάμε τίποτα σε κανέναν —ούτε στον Θεό, ούτε, πόσο μάλλον, στον πλησίον μας“.